

Megjelenik minden hó 1 cn.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollar.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKA'S
Nyiregyháza, Desseffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Gyümölcs, több gyümölcs, mölcs, sok gyümölcs.

(János ev. 15. 1—8. o.)

Ki ne emlékezne az iskolából a nyelvtani órákra? A tanító feladott egy szót s azt fokozni kellett. Pl. «jó, jobb, legjobb!» Mikor az élet iskolájába léptünk, akkor tanultuk meg csak igazán, mi a fokozás. Van, aki megtanulta ezt: «Nehéz, nehezebb, legnehezebb.» Van, aki mást tanult, teszem fel: «Rossz, rosszabb, legrosszabb!» Kerültünk olyan helyzetbe, melyről azt mondtuk: rossz. De multak a hetek s helyzetünk még rosszabbra fordult. Akkor azt hittük, ennél rosszabb már nem lehet s egy bizonyos idő múlva még ennél is rosszabbra fordult a helyzet, amiről azt állapítottuk meg, hogy a «legrosszabb». De ennek az ellenkezőjét is megtapasztalhattuk. Jó dolgunk volt. Később még jobb lett. S ma tán olyan viszonyok közt élünk, hogy azt mondjuk: a legjobb dolgunk van.

Nézem fejlődő gyermekeinket. Volt idő, mikor igen-igen sok fáradtsággal s munkával járt nevelésük. Segíteni semmit sem tudtak. Később már ide-oda el lehetett őket küldeni, kisebb munkához felhasználni. Büszkén mondtuk akkor, hogy »nagy« segítségünk van. Ma, mikor idősebbek s értelmesebbek, erősebbek, boldogan mondjuk: már »nagyobb« segítségünk van. S majd ha megöregszünk, munkaképtelenek leszünk s teljeseren gyermekeink munkabírására szorulunk, nagy boldogan azt fogjuk megállapítani, hogy a »legnagyobb« segítségünkre vannak.

A hívő keresztyén ember élete tulajdonképpen nem más, mint valóságos fokozás, fejlődés, növekedés, tökéletesedés.

Jézus a szőlőtőről mondott örök szép példázatban erre nagyon szépen rávilágít. Ő a szőlőtő, a hívő ember a szőlővessző. A szőlővessző

levelet hajt, virágozik, gyümölcsöt hoz. Ez a rendeltetés. Amelyik szőlővessző kiszárad, azt levágják a szőlőtőről s a füzre vetik. Te milyen szőlővessző vagy? Kiszáradt? Oh jaj, borzasztó sors vár rád! Kivágattatol! Tűzbe kerülöl!

Vagy pedig zöldellő vessző vagy? Dus levelzet s mézédés. gyümölcs képezi diszedet. Akkor a gazda szeme boldogan szemlél, szíve örömmel telik meg, mert reménysége beteljesedett, munkája sikerrel járt. Miért plántálta a gazda a szőlőt, miért kapálta? miért gondozta? miért fáradozott s verejtekezett? Hogy láthassa s élvezhesse a gyümölcsöt.

Jézus gyümölcsöt keres azokon, akik övéi. Aki vele hívő által egyesült, összenőtt, az magától értetően levelet hajt, virágozik s gyümölcsöt terem. Milyen gyümölcsöt? A szelidlelkűség, az alázatosság, az engedelmesség, a hűség, a türelem, a megbocsátás, a békesség, az irgalom, a szeretet gyümölcsét. Mikor Jézus látja, hogy a hívő megért, a vele egygyé lett, hívő ember e gyümölcsöket termi, akkor szíve örül. De tudja, hogy az ilyen jól termő szőlővesszőt az ő atyja, megtisztítja, megnyesegeti, a célból, hogy ne csak jó gyümölcsöt, de »döbbs« gyümölcsöt teremjen. A nyesegetés, állhat betegségből, szerencsétlenségből, testi és lelki szenvedésekből. Mikor a vincellér lenyesegeti a szőlővesszőt, tudja, hogy e nélkül a jövő évben nem teremne szőlő. Mikor a kertész visszanyesi tavaszkor a rózsát, tudja, hogy az alapos visszanyesés, dus rózsanyílást eredményez. A fent felsorolt szép és jó gyümölcsön kívül, még »döbbs gyümölcs« fog jó gyümölcsön kívül a megtisztítás után még »döbbs gyümölcs« fog teremni. A hívő lélek még jobban megtanulja Krisztust követni, olyan indulattal lenni, mint amilyen ő benne volt. Megtanulja magát a jó Pásztorra bizni s minden tervét, minden gondolatát, minden aggodalmát ő reá vetni. Megtanulja a múltját, a jelenét s a jövőjét Jézusra

bizni, úgy hogy az élet legválságosabb pillanataiban is nyugodt marad a Jézusban.

De ez még mindig nem elég. A «gyümölcs» és a «több gyümölcs» bár megörvendeztetni a Mester szívét, teljesen k inem elégíti. Ő azt akarja, hogy «sok gyümölcs» ékesítse azt a szőlővesszőt, amely belőle, a szőlőtöből kinőtt. Jézus azt akarja, hogy mindazok a hívők, akik vele egyek, akik általa megtértek a bűnből s az Ő véreben megfürödtek s megújultak, az ő életükkel bizonyítsák, hogy napról-napra jobban hasonlítanak Ő reá, a Mesterre, hogy mindig több és több lelki gyümölcsöt teremnek. Minél idősebb hívők, annál inkább szaporodik a nemes gyümölcs s eléjük végén ott állnak «sok, sok» gyümölcsrel felékesítve. Ez a sok gyümölcs pedig arról tesz bizonyosságot, hogy Jézus által lettek a szőlővesszők, ilyen bő gyümölcstermők, s nem a maguk erejéből.

Ha aztán az Atya megnézi a sok gyümölcsöt, azt látja, hogy a gyümölcsből, több gyümölcs lett. Mindez pedig fia, a Jézus által lett. Kedves lélek, teremj gyümölcsöt, több gyümölcsöt, sok gyümölcsöt! Ebben dicsőítetik az Atya!

W. J.

Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre.

Aki vermet csinál, abba bécsik és aki a gyepűt elhányja, megmarattatik a kigyótól.

„Három borzalmas álom.”

(Dán. 2., 3.)

Álmodtam, hogy a pokolban voltam. A Sátán arcát egy vörös tűzfény világította meg, mint trónolt. Körülte elkárhozott lélek voltak, a földnek minden országából, kik munkájukról, cselekedeteikről, valamint siker és balsikereikről beszámolni tartoztak. Közöttük lévén, elteltem félelemmel, mindent láttam, anélkül, hogy engem más észrevelt volna. Élesen figyelve hallgattam beszámolójukat.

Láttam egy lelket közeledni a trónhoz s azonnal felismertem, hogy ez az, aki a Sátántól fel lett hatalmazva, hogy rám vigyázzon és engem üldözzön. Örömmel vettem észre, hogy a pokol ilélek, félelemmel eltelve, mászva, mint egy kutya, mely féli gazdáját, közeledett a Sátán trónjához.

A Sátán így szól hozzám: «Rendszerint jó hírt hozol, ezuttal mi a közölni valód?»

«Veszteség Uram, veszteség», mormolta a lélek.

«Veszteség» üvöltött a Sátán. «Ismét veszteség.. S borzalmas fenyegetésben tört ki.

A magyar missziói konferencia 1925—26. évi elhelyezési listája. Superintendens és pénztáros: Funk Márton. Borjád: Marguard Ede. Budapest I.: Kreutzer Károly. Budapest II.: dr. Szalós Arthur. Budapest III.: Löbel János. Dombóvár: Schmidt János. Győrköny: Márkus József. Kaposvár: Hecker Henrik. Miskolc: Viktor Róbert. Nyiregyháza: Wallrabenstein Jakab és egy segéd: Harman József. Budakeszi: Gyermekakció és iskola: Funk Márton. «Békeharang és Szent harc» szerkesztője: Wallrabenstein J.

Kérelem. Minden vonalon érezhető a mostani nehéz gazdasági helyzet. Mi is érezzük. Lapunk fenntartása óriási áldozatokba kerül. Akik eddig még nem küldték be a lap árát, azokat szeretettel kérjük, hogy járuljanak hozzá az előállítási költségekhez s azáltal az Ur ügyének szolgálatához. A nyiregyházi gyülekezetnek úgy szólván minden egyes tagja nemcsak olvassa a lapot, de előfizetője is, sőt igen sokan felülfizetik. Ha többi olvasóink is ezt tennék, akkor lapunkra nem kellene ráfizetni.

Évi konferencia Nyiregyházán. Amint mult számunkban jeleztük, Isten segítségével megtarthattuk évi konferenciánkat szeptember 24—27-ig dr. Blake párisi püspök elnöklése alatt. Impozáns volt a konferenciának minden egyes

«Hatalmas parancsoló», mondta a gonosz lélek, «ez nem az én hibám! Az én felügyeletemre bízott lélek elment a Jézust tisztelők gyülekezetébe és ott megtért!»

Erre szörnyű átok rázkódiatta meg a poklot s lehetett látni, hogy a félelem és irtózat erőt vett az ördögökön. «Ha már nem tudtad őt visszatartani, hogy ne ment volna a gyülekezetbe, úgy kötelességed lett volna őt elaltatni s akkor megelégedett volna külsőségekkel és szer-tartásokkal.»

«Tudom», válaszolt szerényen a lélek. «Ez-irányban minden lehető megtettem. Akadályokat görđitettem az ő munkájába, csakhogy üzletét el ne hagyhassa; rosszulletet bocsátottam rá, hogy otthon tartsam; mondtam neki, hogy olyan ember, aki magára csak valamit is ad, nem mehet a gyülekezetbe, mely az ő üzletére csak káros lesz. Azonban mégis, kisleányának unszolására, felkereste a gyülekezetet.»

«Miért nem mentél vele?» szakította félbe őt a Sátán.

«Azt is megtettem, de a helység telve volt imádkozó emberekkel, jól lehet, mi démonok, a Te legbuzgóbb szolgálád közül voltunk ott,

W. J. 1925

napja. Sok belföldi testvér érkezett körünkbe. Budapestről, Dombóvárról, Kaposvárról, Miskolcra, Nagykállóról. Külföldi testvéreink közül küldték képviselőiket: Svájból *Lüthi J.* superintendens, Jugoszláviából *Jakob J.* superintendens, Németországból *Rösch Fr.* wurburgi prédikátor. A nyíregyházi testvérek ez alkalomra szépen kifestették a kápolnát s igazi magyaros vendégszeretettel látták el öt napon át az 50—60-ig terjedő vendégsapatot, mindennemű szükséges dologgal. Lelkünk is bő táplálékban részesült a reggeli biblia magyarázatok és az esti evangelizáló órák alatt. Dr. Blake püspök kedves személyét s mélyreható biblia-magyarázatait a jelen voltak soha sem fogják elfelejteni. A konferenciánkról szóló részletes tudósítást lásd alább.

A magyarországi püspöki methodista egyház missziói ülése Nyíregyházán. Szeptember 23—27-ig folyt le a magyarországi püspöki methodista egyház nagyszabású évi konferenciája. Imádkozó lélekkel és nagy érdeklődéssel jöttek az országnak minden részéből a hívő methodisták. Már előre bocsátom, hogy ez a konferencia bizonyára azért volt olyan áldásos, mert a nyíregyházi gyülekezet tagjai nemcsak külsőleg készültek erre az alkalomra, hanem sok térdmunkát is végeztek a testvérek. De az Ur felelt is erre a térdmunkára. Mert amint azt egy vasuti testvérünk mondta: «Ezek voltak életemnek legszebb napjai»; azt hiszem, ezt mindnyájan mondhatjuk, akik résztvehetünk e konferencián.

azonban, mivel a prédikátor Szent Lélekkel volt telve, teljesen tehetetlenek voltunk.

«Semmi hatalmunk nincs többé ezen az emberen?», kérdezte a sötétség fejedelme.

«Jelenleg nem tudok vele semmit sem kezdeni. Nappal beszél az ő Istenben való örömről, éjjel pedig álmodik arról. Fülébe sugtam a káromlásokat s az ő álmaiba kéjteli jeleneteket szőttem, azonban úgy éjjel, mint nappal, ébren vagy alva, irtózáttal sóhajtván elfordul, mondva: «Óh Jézus!» Erre kifejezhetetlen káromlások hangzottak el a pokolnak minden oldaláról. Amint ismét nyugalom lett, mondta a démon. «Ami még rosszabb, ő másokat is elvisz a gyülekezetbe, sőt saját maga is elkezdett gyülekezetet tartani s ott már többen megtértek.»

Ujlag szörnyű átok hagyta el a Sátán ajkát. Mindig dühösebben üvöltött: «Már az is elég, hogy ez az ember a számunkra elveszett, de, hogy tőlünk még másokat is elraboljon, az még sem járja! Mit cselekedjünk?»

«Időt, időt adj nekem, én Parancsolóm!»

«12 hónap!» kiáltotta a Sátán. «12 hónap múlva elvárlak, hogy beszámolj arról, hogy mit értél el.»

'Az kétségtelen, hogy' ez volt a legszebb évi konferencia, mit én jó magam is átéltem valaha.

Ezen a konferencián dr. Blake párisi püspök elnökölt. Dr. J. Nuelsen püspökünk, sajnos, nem vehetett részt, mert ő Sophiában volt a bolgár methodista egyház konferenciáján.

A konferencia szeptember hó 23-án kezdődött. Este fél 8 órakor volt az üdvözlő est a zsufolásig megtelt szép kápolnában. Wallrabenstein Jakab a nyíregyházi gyülekezet lelkésze üdvözölte a bel- és külföldi vendégeket II. Kor. 4, 1—11. alapján. Funk Márton superintendens testvér pedig mint a magyar misszió vezetője üdvözölt bennünket. Nagy örömeinkre szolgált hogy Funk testvér birodalmi német létére magyarul üdvözölte a konferenciát. Ezzel is jelét adta annak, hogy szereti a magyar népet.

Nagy örömeinkre szolgált továbbá az, hogy a baptista egyház nevében Sallai J. prédikátor testvér is megleghangu szavaival üdvözölt bennünket. Ebből azt láttuk, hogy a nyíregyházi baptista és methodista gyülekezet egy az Urban s kezét kézben küzd a Sátán birodalma ellen.

A végén meg dr. Blake püspök üdvözölt minket. Már az első megjelenéskor megkedveltek s megszerettük a mi kedves dr. Blake püspök testvérünket. Szavai át voltak hatva az Urnak lelkével és éreztük az igazi életnek lüktető erőit.

Már az első estén az volt a benyomásunk, hogy itt jó lenni. Így már mindjárt a konferencia

Felébredtem. Nem vagyok ideges, de akkor egész testemben remegtem s izzadtam. Ekkor imámban Istennek ajánlottam magamat s körülbelül 1 óra múlva ismét álomba merültem.

Most ismét a sötétség országában, a gonosz lelkek között voltam. Ugy tűnt fel, mintha 12 hónap már elmúlt volna s újból csendes megfigyelője lettem e különös jeleneteknek. Félelemmel vártam azon lélek előlépését, ki az én el-kárhozásomat előidézni hívatta volt, aki most felemelkedett a gyülekezetben.

Most szólította őt a Sátán: «Mit végeztél? Mi a jelenteni valód? A miénk már a rád bízott lélek?»

«Még nem», válaszolta a démon, de remélem!»

«Még nem», válaszolt a démon, «de remélem.»

«Hitehagyó lett?» kérdezte a Sátán.

«Nem, nem! az éppen nem, de első szeretőte elmúlt.»

«Helyes, helyes», mondta a Sátán. «Beszéld el, hogyan cselekedted ezt, hogy ezzel a többiek az elbeszélésekből tanuljanak.»

«Először, nem tudtam hozzáférközni, mert

kezdelen a Táborhegy magaslatain jártunk, szeretett Mesterünkkel, Jézussal. (Luk. 9., 33.)

Szeptember 24-én délelőtt 8 órakor közös UrvacSORA volt, melyen dr. Blake püspök beszélt Luk. 13., 6., 9. alapján «Uj alkalom» címen. Gyönyörű beszéd volt, melyet a maga egészében szeretnénk közölni, de helyszüke miatt talán egy másik alkalommal tesszük meg ezt. Csak ki szeretném most emelni azt, hogy szeretett püspökünk milyen jól tudta lekötni figyelmünket. Azt mondta, hogy Isten ad az embereknek több alkalmat, és ha a mi életünk eddig kudarcot vallott, akkor Isten körül és minket, mint ezt a vincellér tette a fügefával. Így tett az Isten Jákobbal, Ábrahámmal, Mózással, Dáviddal, stb.-vel. Az ünnepi Istentisztelet után kezdődött a rendes hivatalos gyűlés.

Este fél 8 órakor evangelizáló Istentisztelet volt. Megható volt szeretett püspökünknek lelket megindító beszéde. A beszéd végén felhívta azokat a lelkeket, kik egy új életet akarnak kezdeni. S jöttek is sokan. Ezekkel leborulva imádkozott.

A gyűlések alatt felszólaltak a különböző országokból eljött delegátusok. Először *Lüthi* János superintendens, Svájc-ból meleg hangon üdvözölt bennünket 34.000 methodista nevében. Ezután *Rösch* Frigyes, a würtzburgi prédikátor üdvözölt bennünket Németország részéről. Ezekután pedig *Jakab* Jánós superintendens testvérünk Jugoszláviából. A pénteki gyűlés után érdekes volt a dr. Blake püspöknek beszámolója a methodista egyház munkájáról, me-

lyet Francia- és Olaszországban folytat. Ezen a napon véettek fel próbára a konferenciai tagok sorába *Viktor* Róbert, *Márkus* József és *Hecker* Henrik végzett szeminaristák. Szeretett püspökünk jó tanácsosul látta el őket, valamint bátorította őket a munkára. Isten áldja meg testvéreinket. Szombaton az áhitat, valamint a gyűlés végeztével délután többen rándultak ki a közeli bokrokba (tanyákra). Lélekemelő volt a szeptember 27-iki vasárnapi ünnepi Istentisztelet. Ez alkalommal a szép nagy kápolna zsufolásig megtelt, olyannyira, hogy sokan állottak. Dr. Blake püspök testvérünk Máté 26., 50. alapján beszélt. Azt emelte ki, hogy a Judás katasztrófája még naponként megismétlődik. Továbbá azt mondta, hogy Jézus barátjának akar minket, de mi nem akarjuk őt, ezért ér utol minket is a katasztrófa. Az Urnak a lelke csodálatosan munkálkodott ezen a reggelen. Minden szem a szónokra figyelt. Dacára annak, hogy püspökünk beszédét angolból magyarra kellett fordítani, mégis nem vészett el beszédéből semmi. Megható volt azután *Viktor* R. testvér diakonissá való felavatása. Jobbról a felavatandó édesanyja, balról pedig menyasszonya állott. Ezt megelőzte egy gyermeknek a megkeresztelése. Nagyon szép volt ez a szent aktus. Dr. Blake püspök testvérünk ölébe vette a gyermeket, vizzel megérintette, azután homlokon csókolta. Jézusnak szavaira kellett gondolni, aki azt mondta: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket. Ezt az Istentiszteletet nem felejthetjük el soha és emlékezetében marad mindazoknak, akik

telve volt örömmel, szeretettel és Szent Lélekkel. Egyik kísértést a másik után próbáltam, de hasztalan. Egyik napon azonban azt sugaltam neki, hogy testvéreivel így és úgy bánjon, s az én emberem hallgatott rám.»

«Jól csináltad, folytasd tovább» mondta a Sátán. «Megutáltattam vele mindazokat, kik nem úgy gondolkoztak, mint ő; ugyannyira, hogy mindegyiken hibát talált, csak önmagában nem.» Itt mosolyogva beszélt a démon. «Most már nem vonz annyi lelket a gyülekezetbe s szavának ereje elveszett, jóllehet, éppen olyan gyakran olvassa a bibliát, mint azelőtt. Így lassan elvesztette az örömet, az erőt és a közösséget a megváltozottakkal. Ugyszintén a bensőséget is, amelyet az imában bírt.»

«Helyes», szólt a Sátán, «Amint nem lehet győrián elérni, annak lassan kell megérnie. Adok még 12 hónapot. Ne sajnáld az időt, se a fáradságot, csak célhoz juss.»

A démon meghajlotta magát, én pedig felébredtem. Valóban ez volt az én állapotom, mint ahogyan az én démonom esetelte? Szobám úgy tűnt fel, mintha gonosz lelkekkel lett volna tele, de én nagy fenhanggal kiáltottam az

Ur Jézus nevét. Nyugodtabb lettem; a béke visszatért lelkembe. Miután egy pár percet imában töltöttem el, az álom ismét erőt vett rajtam s én az előző helyemen találva magamat, folytattam a jelenetnek nézését. A Sátán itt volt, az ő követői körülötte, én pedig láthatatlanul hallgattam a beszélgető tárgyalást az én saját lelkem felett. A démont felismertem, kit már kétszer láttam. Őt állt a Sátán trónja előtt. Ezúttal fénylő káröröm szörnyűködött tekintetében s bizalmasan kezdte beszédét: «Minden rendben van, uram! Minden rendben van; ő ismét a miénk.»

«Helyes», mondta a Sátán. «Beszélj el, hogyan érted el ezt.»

«Egy évvel ezelőtt elidegenítettem hívő testvéreimtől. Mindegyikben volt valami kifogásolni valója. Ha nem minden az ő feje szerint ment a gyülekezetben, akkor nagyon meg volt bántva. Ha a vezetőséget nem ő kaphatta meg, akkor sértődötten otthagya a gyülekezetet. Benső állapotát, Istenével szemben helyesnek tartotta, holott testvéreivel bensőleg szakított. S mivel a hitkon való imádkozásnak gyakoriságát elhanyagolta, mely által ereje fogyott, s nem izlelte annak édességét sem, úgy, mint eleinte. Ilyen

jelenvoltak. Éreztük Jézus jelenlétét és mi szent félelemmel távoztunk az Istentiszteletről, tudván azt, hogy Isten szeret minket és ő barátjának fogadott Jézus Krisztus által. Délután bizonyágtévő óra volt, mely alkalommal ismét többen szólaltak föl és tettek bizonyágot megváltó Jézusukról. Este volt a záróünnepély és ez volt a legszebb. Még ezen az utolsó estén is Blake püspök evangelizált s szívhez szóló szavai hatása alatt sokan találták meg Üdvözítőjüket. Az Istentiszteletek, valamint az evangelizáló órák áhítatos hangulatát a Wallrabenstein testvérnő által betanított s vezetett énekkar, valamint az ifiúság fuvós zenekara is emelte. Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a nyiregyházi testvérek milyen vendégszeretők voltak. Hálás köszönettel fogunk visszagondolni mindama elnyert testi és lelki cselekedetért, melyet Nyiregyháza élveztünk.

Áldott napok, szép órák voltak ezek. Ez a konferencia bizonyára nagy hatással van a mi egyéni életünkre, úgy, hogy mindah erónket azután e nemes cél szolgálatába állítva áldás leszünk a mi szegény magyar hazánkra is. A jó Isten használja fel a mi munkánkat eszközül, hogy még sok-sok ember találja meg a Jézus Krisztust és általa a békességet, boldogságot és örök életet. Hirdessük ezért, hogy: megjelent az Istennek üdvözítő kegyelme minden embernek. Mert Isten nem akarja a bűnös ember halálát, hanem, hogy az megtérjen és éljen.

Schmidt János.

módon a kísértésekben gyenge s az önszeretet által vakká lett. Most már Isten nem tudta az ő állapotát neki megmutatni, mivel ő nem vett magának időt az ő szavára hallgatni. Mindig sürűbben maradt ki a gyülekezetből, melyet végül is teljesen elhagyott. A lelkek mentéséért való buzgósága már régen elmúlt. Ehelyett érdeklődését felkeltettem az emberbaráti intézmények iránt, ahol dicsőséget szerezhet s így ő most tényleg... «egy elesett» ordította ezer hang.

«Nagyon helyes! igazatok van, én szolgálom» mondta a Sátán mosolyogva. «Istennek időre van szüksége, hogy az ő művét végrehajtsa, ugyszintén nekünk is az idő a legjobb szövetségünk.»

«Ugy van!» ismételték a többiek «mi is elmegyünk és hasonlóan fogunk cselekedni. Ha az emberek megtérnek, akkor mi bukásra viszik őket.»

«De ezt nem szabad megtudniok», fűzte hozzá a Sátán. «Először is válasszatok el az egy gyülekezetbe járó testvéreket egymástól, ha éppen Istentől nem tudjátok őket elválasztani. A buzgóknak bizonyítsátok be, hogy ők a tömeg-

A frankfurti szeminárium végzett növendékei közül Hecker H. Kaposvárra, Márkus József Györkönybe lett elhelyezve. Fialat testvéreinknek sok erőt s áldást kívánunk szép munkájuk elvégzéséhez.

Bauman Emil györkönyi prédikátor testvérünk, ki ezelőtt 4 évvel nehéz körülmények közt vette át a györkönyi gyülekezet vezetését, most hazájába, Svájcba nyert meghívást, amit el is fogadott. Testvérünk könnyes szemekkel bucsuzott tőlünk s annak a benső érzelmének adott kifejezést, hogy a magyarokat soha életében el nem felejtli. Az itt töltött évek számára s felesége számára feledhetetlenek. Amilyen nehezek, éppen olyan szépek voltak. Isten áldja meg kedves távozó testvérünket Svájcban is, hogy ott is vezethessen sok lelket az örökélet forrásához — Jézushoz.

Diakonissza testvéreink, névszerint: Keczo Erzsébet Vilóvszki Erzsébet, Babicz Ilona, Hecker Katalin és Schall Zsuzsanna, Frankfurtban, valamint a balatonfüredi Erzsébet-szanatóriumban szolgálatot teljesítő Haszits Julia, konferenciánkra szívből jövő áldáskívánataikat küldték a szerkesztőség utián. Mi is kívánjuk nekik Isten gazdag áldását nehéz, de szép hivatásukban. Az előtük álló vizsgához mindig őszinte szívből sikert kívánunk. Mi imádkozunk értük.

Budakeszi árvaházunkal, hol teljes és félárvaikat tartunk s iskoláztatunk, olvasóink s az emberbarátok jószívű támogatásába ajánljuk.

ben elvesznek s ő nekik érvényesülniök kell. S ha már a Szent Lelket elvesztették s testvéreikkel szakítottak, akkor már könnyű a dolgokat. Nem fogják magukat sohasem elesetteknek tartani, mindaddig, míg szemük itt a pokolban fel nem nyílik, de innen már nincsen mód a meneküléshez.»

Ezeknél a szavaknál oly hatalmas örömrivalgás tört ki a sötétség birodalmában, hogy én összerázkódva harmadizben felébredtem.

Többé nem jött álom a szememre. Afelől, amit a pokol tervezett énrólom, nagyon meg voltam ijedve. Felismertem, hogy az az egyébként hazug démon Telőlem sok igazat mondott. Mert első szeretetemet, valamint a megvetettek kis esonortját tényleg elhagytam. Ugyszintén sokak ellenében, szívemben keserűséget tápláltam. Kerestem a magam igazát, éppen úgy a dicsőséget, azonfelül a becsvágy sem hiányzott nálam. Azonban így nem maradhattam. A pokolnak nem szabad felettem és az Úr Jézuson ujongania. Mily borzasztó a Sátán fel nem hagyó ellenségeskedése, mily rettenetes az a hideg számítás; mily félelmetes az én tehetetlenségem; mily hatalmasak a bűnök bilincsei. És még

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Mennyi templom s mennyi mozi van Berlinben? 297 templom és kápolna van Berlinben. (244 evangélikus és 53 katolikus.) Ezzel szemben van 317 mozi, 124.000 ülőhellyel. Építés alatt áll még 13 óriási mozi, 121.000 ülőhellyel.

Íme, hogy szaporodnak a mozik, a gyilkosságok s házasságtörések melegágyai. Az emberiség szándékosan rohan a vesztébe. Nálunk is van mozi bőven.

A frankfurti prédikátorképző szeminárium augusztus 16-án tartotta megnyitó ünnepét. Több mint 80 növendékkel kezdik az új iskolai évet. Dr. Melle O. igazgató ez alkalommal 50-ik születésnapját s 25 éves szolgálati jubileumát ünnepelte.

Uszó egyetem. Az uszó egyetem egy hajó, amely október elsején indul el Newyorkból négyszázötven hallgatóval és ötven tanárral. A hajó úgy van berendezve, mint egy modern főiskola. Ott fognak élni tanárok és tanulók a nagy Óceán felszínén s a két évesre tervezett tanulmányi idő alatt meglátogatnak harmincöt országot és ötven kikötőt, fővárost és egyetemet. Időnként

sok más tény tárult a maga szörnyűségében szemeim elé. Ekkor felkiáltottam az Urhoz: Uram Jézus segíts! mert elveszek! Szabadíts meg a Te elfolyt véredért! Térdeimen könyörögve töltöttem el az éjszakának hátralévő részét. Nem volt szabad időt vesztenem, a romlás közel volt hozzám. Háromszor lettem megintve s tudtam, hogy egy negvedik intés sokkal nehezebb lesz a számomra. Az Ur látta az én könnyeimet s újból megbocsájtotta bűneim. Ismét békét találtam a Báránynak vérében. Felhagytam mindenel, ami Isten ellenes. Még az nap visszatértem az elhagyott gyülekezetbe. Szívemben mások irányában táplált neheztelések, gyűlölségek eltűntek; az Ur Jézus szeretete ismét győzött. Most az Ur Jézus szeretetében nyugszom s erős vagyok az Urban. Az ellenség így nem tud ártani.

Kérem az Urat, hogy tegyen engem az ő szeretetében mindig erősebbé s kegyelmében hüségessé, mindaddig, míg ott, az ő trónja előtt alázatosságban imádkozom. Amen!

Németből: *Dékán.*

A hideg és szeretetnélküli tagok nem sokkal jobbak a fából és kőből faragott „szentek”-nél.

az egyes országok belsejébe kirándulásokat rendeznek, amely célra autók állnak rendelkezésre. Csodálhatjuk a tudományért és a műveltségért való áldozatkészséget, amikor nálunk kérdéssé válik sok intézmény fenntartása és még mindig sokan vannak, akik írni-olvasni nem tudnak. Az írni-olvasni tudás a műveltségnek, a tudomány-nak legelemibb követelménye.

Nálunk pedig a 8 millió lakosból egy millió nem tud írni, olvasni. Hívó emberek tanulatok s tanítassátok gyermekeitek.

Egy amerikai városnak, Herrinnek, rossz híre volt az egész Illinois állam területén. Seholy annyi véres verekedés, gyilkosság nem volt, mint ebben a városkában és most mégis nagy átalakuláson ment keresztül. A változást nem hozta létre más, mint az egyszerű, tiszta evangélium, melyet egy William nevű evangélista hirdetett. A városka legnagyobb helyiségében, egy színházban minden délben közös imaórát tartanak, amelyen kereskedők, iparosok, munkások és tisztviselők vesznek részt és amely időben a legtöbb üzlet zárva van. A gyűlölködés és ellenségeskedés érzetét béke és kölcsönös bizalom váltotta fel. A bűn ellen csak egy orvosság van: Krisztus és ahol Krisztus lép az emberek szívébe, ott eltávozik a sátán. Az evangélium a szemeink előtt végez csodálatos átalakulásokat.

Önkéntes adakozás. Keller, kameruni miszionárius felesége a következő történetet mondja el. Egy pogány ker. nő súlyos betegségből felgyógyult. Isten iránti háláját szerette volna valamiképpen kifejezésre juttatni. Pár fillérért egy kis csibét vett s azt az Ur oltalmába ajánlva, megfogadta, hogy ha felnő, akkor a leendő tyúk árát az épülő templom javára adja. Így is lett. A kis csibe szép tyukká fejlődött s egy nap ragyogó arccal hozta az asszony a tyuknak árát egy ezüstpénz képében s nagy örömmel adta az épülő templom javára. Így akarta leróni Isten iránti háláját.

Te nem tapasztaltad még meg Isten csodálatos segítségét? Ha igen, vajjon mit tettél az Ur országa érdekében? Adtál-e önkéntes hála adományokat? Ha még nem, hát akkor tedd meg most!

Virtus vagy Istenkáromlás. Dalmad Győző és Mettert János csengeri bádogosmesterek közösen vállalták a tyukodi ref. templom tornyának befedését. A torony köré állványokat építettek Mettert János két emberével a torony északi oldalán készítette az állványokat. Még jóformán el se készült az állványrendszer, Mettert János,

aki bravurosodó, virtuskodó és tréfás ember volt, ki akart lépni a torony ablakából az egyik állványdeszkára. Munkatársai figyelmeztették, hogy még nincs felépítve teljesen az állvány, könnyen leeshet. Mettért azonban tréfásan rájuk kiáltott: «Kuss! Most én a babiloni tornyot építem.» Ezekkel a szavakkal lépett ki a tizenyolc méter magasban lévő állványra. A biztosító gurtai a derekához volt erősítve, de ahogy kilépett, az állvány leszakadt s ő lezuhant a mélységbe. A gurtai magával rántotta azt a deszkát is, amihez hozzá volt erősítve. A könnyelmű bádogos összezúzódott a földön és a szerencsétlenség színhelyére hívott dr. Szendy Károly körorvos megállapította, hogy menthetetlen. Rövidesen meg is halt belső vérzésben.

A táncterem, csuszamlós, mint a jég. Egy kovácsmester legidősebb fia megtanulva apja mesterségét, elbucuzik, hogy idegenbe menve, gyarapítsa tudását. Édesanyja azt mondta távozó fiának: «Őrizkedj három dologtól: a korcsmától, a kártyától s a táncteremtől. Istent arra kértem, ha először belépsz a táncterembe, törjön el a lábad!» Multak az évek. Mindig jó hírek jöttek a fiutól. De egyszer azt írta haza, hogy egy ló úgy megrugta a lábát, hogy ezentul csak mankón tud járni. Végre hazatért. Biccegyve, mankóra támaszkodva lépte át az atyai hajlékot. Mikor egy este, édesanyjával csendesen elbeszélgetett, egyszer édesanyja megkérdezte: «Mond csak, fiam, hogy is volt az avval a lórugással?» A fiu elpirult s bevallotta anyjának, hogy egy alkalommal engedett barátai csábításának s elment velük a korcsmába táncolni s ott tényleg eltörte a lábát, amint édesanyja ezt kérte a jó Istentől. Többé senki sem látta a fiut korcsmában s táncteremben.

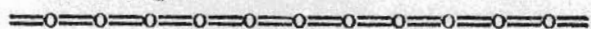
Van-e ma olyan anya, aki inkább sántán, bénán szeretné látni lányát vagy fiát, mintsem hogy lelkükben kárt valljanak a bálteremben?

Ha megtér az iszákos. Az illető tanító volt. Megszokta az italt. Ur lett felette. Elvesztette állását — napszámos lett — a végén senkinek sem kellett. Felesége s két gyermeke vele együtt szenvedett. Akkor egy diakonissza testvérnő kezdett vele törődni s annyira vitte, hogy a Kék Kereszt-Egyletben egy fogadalmi lapon kötelezte magát arra, hogy többé nem iszik. De a jó barátok korcsmába csalták egy «feketére». A feketébe litokban cognacot öntöttek. Természetes, hogy a tanító megint visszaesett s még többet ivott, mint azelőtt. A diakonissza újra lelki gondozásba vette. Ujra aláírta a fogadalmat — s mert az Ur segítségével meg is tudta tartani. Derék ember lett. De tanubizonyságot is tett a Szabadítóról, aki őt a biztos pusztulásból kimentette. Különösen iszákosokhoz szeretett elmenni s űket is a józan élet számára s a Krisztus követésére megnyerni.

Te ismered-e már a Krisztust, mint Szabadítót, mint Megváltót?

Tréfa. Durand, lausannei tanár egyszer egy angolhallgatójával sétált az erdő szélén. Egy parasztember ott szántogatott. A diák észrevette, hogy ott áll az árok szélén a paraszt cipője. Azt mondta, hogy megtréfálja a parasztot s elrejtí a cipőt egy közeli bokorba. De a tanár azt mondta a diáknak: «A szeretet nem tesz gonoszt! Tegyen inkább egy aranyat a paraszt cipőjébe!» A diák ezt tényleg megtette. Félre huzódtak s várták a hatást. Mikor a parasztember kifogta lovait s cipőjét fel akarta venni, érezte, hogy van valami benne. Megnézte s azon pillanatban térdre borulva hangosan megköszönte Istenének csodálatos intézkedését, hogy ilyen módon beteg feleségének s éhező gyermekeinek juttatott segítséget.

Milyenek a te tréfaid? Durvák? Sértők? Vigyázz! Fentíhez hasonló tréfát te is tehetsz! Próbáld meg mielőbb!

BIBLIA ÖLVASÓ KALAUZ

- csüt.:** Róm. 15., 14—33. 2. Pet. 3., 1—9. Tedd meg mindazt, ami csak kezéd ügyébe esik, mert az Isten veled van. 1. Sám. 10., 7. A komornyik tovább méne az ő utján boldogan. Ap. csel. 8., 39.
- pentek:** Róm. 16., 1—16. 2. Pét. 3., 10—18. A te kezédben van mindeneknek felmagasztaltatása. 1. Kron. 29., 12. Kiméne Jézus a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. Luk. 6., 12.
- szombat:** Róm. 16., 17—27. 75. zsolt. 5—8. És ő megsebesített a mi büneinkért és megtörtött a mi vétkeinkért. Es. 53., 5. Annakokáért mindenestől fogva hasonlatos kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap, az Isten előtt való dolgokban. Zsid. 2., 17.
- vasárnap:** Luk. 14., 1—11. Ef. 4., 1—6. Imé, én előtökbe adom néktek az élet utját és a halál utját. Jer. 21., 8. Jertek el, mert imár minden kész. Luk. 14., 17.
- hétfő:** 122. zsolt. Ezs. 40., 1—11. Térjete meg a ti gonosz utaitokról, és őrizzete meg az én parancsolataimat. 2. Kir. 1., 13. Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Mát. 9., 36.
- kedd:** Ján. 1., 1—14. Ezs. 40., 12—25. Segits ki minket a nyomoruságból, mert emberi segítség hiába való. 60. zsolt. 13. Intelek, benneteket, hogy jó reménységben legyetek. Ap. cs. 27., 22.
- szerda:** Ján. 1., 15—28. Ezs. 40., 26—31. Hogyha pedig rossznak látjátok, hogy szolgáljatok az Urnak, válasszatok magatoknak még ma, ki szolgáljatok; én azonban és az én

- házam az Urnak szolgálunk. Jozs. 24., 15.
8. *csüt.*: Ján. 1., 29—42. Es. 41., 1—10. Csillapodjál le az Urban és várjad őt. 37. zsolt.
7. Az ember fiának hatalma van a földön a bünöket megbocsátani. Mát. 9., 6.
9. *péntek*: Ján. 1., 43—51. Es. 41., 14—20. Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem utáltalak. Es. 41., 9. Mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen, akinek Máté volt a neve és monda néki: Kövess engem. Mát. 9., 9.
10. *szombat*: Ján. 2., 1—11. 2. Kron. 1., 7—12. Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával; igazságos és békességes ítéllettel ítéljete a ti kapuitokban. Zak. 8., 16. Ma nekem a te házádnál kell maradnom. Luk. 19., 5.
11. *vasárnap*: Mát. 22., 34—46. 1. Kor. 1., 4—9. Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; ujítsd meg a mi napjainkat, mint régen. Jer. sir. 5., 21. De nemesak ő értök könyörgök, hanem azokért is, kik az ő beszédükre hisznek én bennem. Ján. 17., 20.
12. *hétfő*: 123. zsolt. 124. Es. 42., 1—12. Nem neveznek többé elhagyatottnak és a földedet sem nevezik többé pusztának. Es. 62., 4. Alhatatos szívvel maradjunk meg az Urnál. Ap. cs. 11., 23.
13. *kedd*: Ján. 2., 12—25. Es. 43., 1—11. Hogyha Istent keresed, megtalálod. 1. Kron. 28., 9. Kövessetek engem. Mát. 4., 19.
14. *szerda*: Ján. 3., 1—21. Es. 43., 12—25. Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott. 33. zsolt. 9. Ha ketten közületek egy akaratlan lesznek a földön, minden dolog felől, mit csak kérnek, megadja nekik az én menynevei atyám. Mát. 18., 19.
15. *csüt.*: Ján. 3., 22—26. Es. 44., 1—8, 21—22. Ne félj, mert megváltottalak, enyém vagy. Es. 43. 2. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak én éreltem. Mát. 5., 11.
16. *péntek*: Ján. 4., 1—15. Es. 44., 23—45., 7. Mutasd meg nekem az utat, melyen járjak. 143. zsolt. 8. Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hálloítottad és tartsd meg. Ján. jel. 3., 3.
17. *szombat*: Ján. 4., 16—29. 32. zsolt. 1—7. Boldogok, akik lakoznak a te házádban; dicsérhetnek féged szüntelen. 84. zsolt. 5. És minden nap egy akaratlan kitarlva a templomban, dicsérték az Istent. Ap. csel. 2., 46—47.
18. *vasárnap*: Mát. 9., 1—8. Eff. 4., 22—32. Olyan rövid már a kezem, hogy meg nem vált. hat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Es. 50., 2. Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Mát. 28., 18.
19. *hétfő*: 125. zsolt. Es. 45., 8—25. Szolgádat is intik azok, aki megtartja azokat, nagy jutalma van. 19. zsolt. 12. Maradjatok én bennem és én is tibennelek. Miképen a szálló vessző sem teremhet gyümölcsöt magától, hanem, ha a szállótókéen marad, aképen ti sem, hanem ha énbennem maradtok. Ján. 15., 4.
20. *kedd*: János 4., 30—42. Es. 48., 1—11. Velünk az Ur a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és értünk hadakozzék. 2. Kron. 32., 8. Imé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, melyet senki be nem zárhat. Ján. jel. 3., 8.
21. *szerda*: Ján. 4., 43—54. Es. 48., 12—22. Az Ur közötted van, nem látsz többé gonoszt. Sof. 3., 15. Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem. Mát. 16., 24.
22. *csüt.*: Ján. 5., 1—13. Es. 49., 1—7. Igazságban járhatja az alázatosokat. 25. zsolt. 9. Ez bünösöket befogad magához, és velük együtt eszik. Luk. 15., 2.
23. *péntek*: Ján. 5., 14—29. Es. 49., 8—18. Gyászod napjainak vége szakad. Es. 60., 20. Mert az én ígám gyönyörűséges és az én terem könnyü. Mát. 11., 30.
24. *szombat*: Ján. 5., 20—47. Péld. 2., 1—8. Mily szerelmetesek a te hajlékaid, seregeknek Ura. 84. zsolt. 2. Jézus Krisztus az a kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett szegletnek fejevé. Ap. csel. 4., 11.
25. *vasárnap*: Mát. 22., 1—14. Ef. 5., 15—21. Jó és igaz az Ur, azért utba igazítja a vétkezőket. 25. zsolt. 8. Én király vagyok. Én azért születtem és jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Ján. 18., 37.
26. *hétfő*: 127. zsolt. Es. 50. Miért kérdezősködöl nevem után, mely olyan csodálatos. Bir. 13., 18. És ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik. Mát. 10., 28.
27. *kedd*: Ján. 6., 1—13. Es. 51., 1—11. Velem van az Ur, nem félek; mit árthat nekem ember? 118. zsolt. 6. Én nemcsak megköztetni, hanem meghalni is kész vagyok. Ap. cs. 2., 1—13.
28. *szerda*: Ján. 6., 14—27. Es. 52., 1—12. Én, az Ur, meghallgatom a nyomorultakat, én Izrael Istene nem hagyom el a szegényeket. Es. 41., 17. Isten rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban. Ap. csel. 17., 31.
29. *csüt.*: Ján. 6., 28—40. Es. 52., 13—53., 12. És monda Isten: Legyen világosság; és lön világosság. 1. Móz. 1., 3. Békesség néktek. Amiképen engem küldött vala az atya, én is eképen küldelek titeket. Ján. 20., 21.
30. *péntek*: Ján. 6., 41—51. Es. 54., 2—15. Kiontóm lelkemet a te magodra és áldásomat a te csemetédre és nevednek, mint fű között és mint fűzfák a vizek folyásánál. Es. 44., 3., 4. Mindaz, aki igazságból való, hallgat az én szómra. Ján. 18., 37.
31. *szombat*: Ján. 6., 52—71. 2. Sám. 7., 17—29. És az Ur lesz az egész földnek királya, e napon egy Ur leszen, és a neve is egy. Zak. 1., 4., 9. Az ég és a föld elmulnak, de az én beszédeim semmiképen el nem mulnak. Mát. 24., 35.